

עלי מרפא
שער הגליון
יין הנגרי
למעשה
בני היכלא

כלי לקבלת התורה
תדע מה קבלת!!
הנוקם של ארץ ישראל
ליקוטי מוהר"ן נסדר
כל ענבה לטובה

דרכי נועם
טעם גן עדן
בוכבי אור
עומק המרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

התורה הזמנית:
בירור המאכלים וקישוטי אמונה
להחזיר בתשובה מבלי להנקה
תורה חדשה!!
כה המדיון בשירות הקדושה!
תפילת השלה"ק על החינוך
זהירות מרביבי אור
עירובי תבשילין

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

עקר הנלי לקבלת התורה הוא שמחה.

יום א' נשא תקצ"ד

והנה ימי השבועות הקדושים ממשמשים ובאים. בעל הרחמים יחוס עלינו שנוצח לגמול ימי הספירה בקדושה וטהרה, שנוצח עכ"פ מעתה להכין עצמנו נראוי לקבלת התורה הקדושה ורג הקדוש הזה הבעל"ט.

ואם אמנם עדין צריכין לשביר הלב על זה הרבה ולבקש ולהתנון לפניו יתברך על זה הרבה, ולבנות לפניו בדמעות שליש כנן הבוכה לפני אביו, שיקרבו גם כן בתוך בני ישראל הפקדים האזנים לקבלת התורה בשבועות. אעפ"כ ביותר צריכין לחזק את עצמנו בשמחה בכל יום, כי עקר הנלי לקבלת התורה הוא שמחה. כ"ש בהתורה ויאמר בעז אל רות וכו' [סי' ס"ה] על מאמר רבינו"ל עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבא וכו'.

בתוך פתני זאת נזכרתי נעימות ההתנוצצות שבלבי מאת התורה הקדושה, ואיני יודע עוד מה לקבל לה, מרב התשוקה שבלבי כלה שארי ולבבי וכו'. כי שם מדבר מההתנוצצות אלקות וטוב אל האין סוף ב"ה עד שהרשימו מאיד להדעת ולהמשיך משם התורה ע"י גדל השמחה שנגעשת נלי לקבלת התורה. שכל זה הוא סוד שבועות זמן תורתנו, מה נאמר ומה נדבר אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא דידי והתורה. וכן בכל תורה ותורה. ברוך בעל הרחמים העושה חסדים נפלאים בכל דור ודור.

דברי אביו המודק על העבר ומצפה להבא לישועות גדולות נגילה ונשמחה בישועתו. נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	יום מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ד	משנה בורה ה"ב	דף היומי	ימי מוהר"ת
שבת	כט	צט:	קעח	פה.	ד	קסח
א	א	ק.	קעט	פז:	ה	קסו
ב	ב	ק:	קפ	פח.	ו	קסז
ג	ג	קא:	קפא	פח:	ז	קסח
ד	ד	קא:	קפב	פח:	ח	קסט
ה	ה	קב:	קפג	פח:	ט	קע
ו	ו	קב:	קפד	פח.	י	קעא

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא. סימן ס"ב

יהודי, תבין מה יש לך ביד!

פעם בשנה, מקבל כל יהודי את המתנה היקרה והמשמעותית בתבל, אבל אם לא יספרו לו עליה, הוא עלול לא לדעת ממנה, וזה חבל.

לראשונה חירות אמיתית. טעמנו טעם עבודת נעלה לבורא עולם, ראינו בחוש את כוחה של תפלה, ואת מציאותה של ההשגחה. לאחר מכן יצאנו אל הדרך, הצטוונו לשם כך לספור. יום ועוד יום, מידה ועוד מידה. ימי ספירת העומר הם

מי אינו אוהב מתנות. וכשמדובר במתנות בעלות משמעות, על אחת כמה וכמה. אולם הענקת המתנה אינה מסתכמת רק בנתינתה גופא. יש למתנה עוד חלק חשוב לא פחות ממנה עצמה, ואפשר אף יותר - הקניית המודעות למתנה והבנת ערכה.

אדם עשוי לקבל מתנה יקרה ובעלת ערך, המסוגלת לחולל בחייו נפלאות. ובכל זאת, גם אחרי שהמתנה שוכנת במעונו, יתכן מאוד שאף פעם לא תהיה לו כל תועלת ממנה. אם לא יספרו לו מה יש לו ביד, סביד להניח שכל תועלת לא תצמח מהנתינה הזו. על כך דרשו חז"ל "הנותן מתנה לחבירו צריך להודיעו".

המח הילדותי

לא תמיד ולא בכל מצב, ניתן כה בקלות לאלף את מקבל המתנה בינה בדבר המתת המונח בחיקו. והדברים אמורים בעיקר בשעה שעוסקים במתנות רוח ואוצרות דעת שמעניק לנו בורא עולם. כך קורה בשעה שמבקשים להעניק לילד קט מתנות בעלות ערך אמיתי, אך הוא מצידו עודנו שרוי עמוק בקטנותו והרגליו הזאטוטיים. קשה ואף בלתי אפשרי לספר לו, לילד הקטן, על האוצר שהועבר לרשותו. ועוד יותר מכך קשה לגרום לו לעשות במתנה הזו שימוש ראוי ומועיל. וכל זה רק משל חיוור למציאות היהודית שלנו.

כבנים למקום, כילדים לאבא הגדול בעולם, קיבלנו מבורא עולם את המתנה המשמעותית ביותר שיכול נברא לקבל. קיבלנו יהדות, על מצוותיה, תורתה, גרדיה, סייגיה וכל מה שמרכיב את חובתו של אדם בעולמו של הבורא. אילו היינו מבינים את המציאות הזו, מן הסתם לא היינו נותרים כך אדישים ומפקדים, מסופקים ומהורהרים. היינו חשים בכל רמ"ח ושס"ה את מתיקותה של מחויבות נשמתית לרצון השם. את נעימותה המענגת של הידיעה שאני בעצם הויתי מעניין מאוד את המלך, ועלי ועל כספתי הזעירות הושתו באמת לגמרי תקוות המלך וציפיות מלכות שמים. יש בהבנה הזו כדי להפיח חיים גם בגוש בשר מות!

אבל המח הילדותי שלנו מתקשה להבין, ובצדק. אחרי ככלות הכול, הוא בילה מיטב שנות דור בקטנות, בגלות, בשכחה ובמושגי יסוד של חומר. קשה עד בלתי אפשרי להפוך אותו בין ליל לגדול.

משום כך לא נפלה לנו מתנת חיינו מיד. כצעד ראשון הוצאנו ממצרים. הופקענו ממצב עבודת ונחלנו

” אולם הענקת המתנה אינה מסתכמת רק בנתינתה גופא. יש למתנה עוד חלק חשוב לא פחות ממנה עצמה, ואפשר אף יותר

ימים של הכנה לקראת קבלת דבר מה, וכדי לקבל, ויתרה מכך כדי שהקבלה הזו תחולל שינוי של ממש, יש להבחין קודם בחסר ובנצרך. וזה מה שעושה בנו הספירה.

ספירה = מודעות

בימים הללו אנחנו מתחילים להבחין, מכירים לפתע מידות שמעולם לא ייחסנו להן מחשבה של ממש. מרגישים פתאום איך פה חסר משהו וגם שם. קצת עקום, ודורש תיקון. וההבחנות הללו, פותחות בנו חלונות חדשים של כליון עיניים וציפייה אמיתית. החסרונות שהולכות ומתבררות יוצרות בתוכינו פנימה הכנה אמיתית לקראת קבלת מתנה שמימית שעתידה למלאות את כל אותן חסרונות דורשי תיקון.

הספירה היא הכנה, והתכוננות מעצם טבעה איננה חייבת להעיד על שינויים סמיריים. יתכן מאוד שימי ההכנה נראים סתמיים ונעדרי הוד מיוחד. אך כל נטעה, כשיבוא היום החמישים. באותו היום המיוחד נקבל ללא כל ספק את הדבר אליו ייחלנו כל העת. וביום הזה, יתקבצו וגם יבואו כל אותם ימים, אפילו כל אותן שעות ורגעים, של ציפייה והכנה, של הכרה בחסרונות ושל הבחנה במגרעות, ושל ציפייה והתעודדות ושוב כיסוף וגעגוע של תקווה, וכל אלו יעלו ויבואו ויאירו יחד עם המתנה הגדולה, מתן תורה.

והפעם, תרד עם התורה הזו גם ובעיקר נשמת המשמעות הפנימית. נזכה אז לא רק לאחוז ביד מתנת אלוקים, כי אם ובעיקר, לדעת ולהכיר באמת בערכה ובתוכנה.

תורת ארץ ישראל

כתוב גבה עיניים ורחב לבב אותו לא אוכל השי"ת אומר 'אני לא יכול לסבול את זה'.

אצל השי"ת כתוב 'אשכון את דכא' השי"ת שורה רק על בחי' דכא. את כל זה אנו יודעים טוב ואעפ"כ כשבאים לידי איזשהו נסיון, נתפס בו איזה גבהות הלב, כשנוגעים בו משהו בכבוד, אז זה נורא.

כשרבי נתן התקרב והגיע בפעם הראשונה לרבינו, הוא היה בוודאי מלא וגדוש, צדיק וגאון. תשע שנים אחרי החתונה, חתנו של רבי דוד צבי הגדול.

רבינו אמר לרבי יצחק חתן המגיד 'התקרב אלי כזה אברך, שהוא בעיני עצמו כעפר וטיט ממש, אמור לו שיקנה לך בייגאלע, הוא ירוץ לקנות לך בייגאלע'.

כמה שרבי נתן היו לו מעלות כשהוא התקרב לרבינו, אעפ"כ לא אמר עליו רבינו אלא ש'התקרב אלי כזה אברך שהוא בעיני עצמו א שטיקל בלאטע' [- חתיכת בוץ].

לכן הוא היה יכול לקבל מרבינו כ"כ הרבה.

רבי אברהם ב"ר נחמן אמר: 'מדוע היה רבי נתן יכול לקבל מרבינו במדה גדושה, מכיוון שהוא היה בעיני עצמו כעפר וטיט ממש'.

כתוב בגמ' שרבי זירא היה בתחילה בבבל, וכשעלה לארץ ישראל התענה הרבה תעניות כדי לשכוח את התורה של בבל.

זוהי הרי גמרא פלאית, רבי זירא מתענה כדי לשכוח את תורת בבל? ועוד, וכי הוא באמת שכח את תורת בבל? הרי הוא כננס מיד לשיבתו של רבי יוחנן ונהיה תלמידו של רבי יוחנן?

אלא שהענין הוא שרבי זירא הגיע לא"י, וראה שא"י זה ענין אחר לגמרי, א"י הוא נועם, מנעימים זה לזה בהלכה, וחוצץ לארץ הוא בחי' חובלים. רבי זירא ראה שהוא לא יוכל בשום אופן לקחת ולקבל מתורת א"י, כל זמן שיש לו בתוכו את תורת בבל שהיא בחי' חובלים.

אין הפשט שהוא הניח לגמרי את תורת בבל, ואין אצלו כבר תורת בבל, אלא שכל מה שהיה לו מקודם, כבר לא היה מעתה חשוב בעיניו.

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

1. צריך לחנך בניו ובנותיו לשמירת הלשון משהגיעו לגיל חינוך.

1) יש ללמדם דיני לשון הרע כפי הבנתם, שלא ישמעו מפייהם שום דבר רע על אחד מישראל.

2) להזהירם בכל פעם שהם נכשלים בלשון הרע או רכילות, כי אינו מספיק להסביר להם הדין, צריך הרבה הרגל להתרגל לשלוט על הלשון ולא לדבר דבר עד שחושבים אם זה מותר או אסור.

3) עוד צריך להעיר להם על גודל השכר על שמירת הלשון, וגודל העונש למי שנכשל בזה, כמבואר בפתחת ח"ח ובספר שמיה"ל.

4) ההורים צריכים להיות דוגמא לילד בשמירת הלשון, כי הילד לומד מהם ומחקה אותם, אם הוא רואה שהם נזהרים מלשה"ר ורכילות, גם הוא נזהר, ואם לאו, לא יועילו הזהרותיהם. [קיצור הל' לשה"ר פ"א.ו.1]

פ"א.ו.ס"ה]

**ועל פן לא נהנה תורה עד שתתקבצו ששים רבוא
ישראל יחד באהבה... ועל פן קורין קדם שביעות
פרשת במדבר שמדבר ממנין בני ישראל:**

ליקוטי הלכות מנחה ז.

עצות וחיוזוק ללימוד התורה ע"פ סדר התורות בליקו"מ

לימוד גמרא בלילה: על ידי שאדם לומד גמרא, בעיקר בלילה בזמן החושך, הוא מקבל כח לברר את העולם הזה, שיהיו לו מוחים זכים וצלולים שאינם מתבלבלים מניגונים רעים, וכלל הדיבורים הרעים והמחלוקות שיש בעולם. כי כאשר אדם זוכה למוחין חזקים, וממשיך על עצמו חיות וחשק בהמלכת ה', כדוגמת הנביאים שהיה להם השראת מוחין במלכות ה', בזה הוא מקבל כח לברר את העולם הזה. וכל עיקר הכח הזה לברר, נמצא בעיקר בלימוד תורה שבעל פה, משנה גמרא וכו', לימודים שעוסקים בביור, על ידי קושיות ותירוצים, עד שמגיע לביור הלימוד.

ועל כן אל יבהל האדם בראותו את קושי הלימוד, כי אדרבא, ככל שיתייגע לברר הלימוד, בזה מתחזק מוחו לקבל כח לברר את העולם הזה, למצוא חיות אלוקי בתוך החיים הגשמיים, (ליקו"מ תורה ג' - אפוטרופוס ג').

נעשה ונשמע: יש מי שמקיים המצוות, ורוצה בשכר עולם הבא. ויש מי שמקיים המצוות בשביל לעשות נחת רוח לבורא, ותמיד מבקש שכר מהקב"ה, שיזכה לקיים עוד מצוה, ועוד רצון ה'. ועל כן אמרו ישראל 'נעשה ונשמע', כלומר שהם מקבלים על עצמם לעשות מצוות, ותיכף 'נעשה' הם משתוקקים ל'נשמע' - לשמוע איזה עוד מצווה אפשר לעשות - זה השכר שלהם.

ומי שמשדל שכל עבודתו יהיה באופן שתמיד רוצה 'לשמוע' מה עוד אפשר

לעשות לכבוד ה', אזי מתעורר אצלו חשק וצמאון גדול ללימוד התורה, כי רוצה תמיד לשמוע עוד הלכה, ועוד משנה, ועוד דף גמרא, עוד דיבור של צדיקים, איך זוכים לעשות עוד רצון ה'. הוא כל הזמן בתנועת הנפש של 'נעשה ונשמע', (תורה ה' - ספירת העומר ב').

להכניס מחשבות של 'לשמה' גם כשלומד 'לא לשמה': הלימוד צריך להיות בשביל להרבות כבוד המקום, ולא בשביל לקבל כבוד לעצמו. ואף שחז"ל אמרו ש'לעולם ילמד האדם שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה', זה משום שאי אפשר להתחיל ללמוד רק לשמה, ובהכרח שיתערבו פניות ומחשבות של 'לא לשמה', אבל בוודאי שצריך תוך כדי לימוד להכניס לעצמו מחשבות קטנות של 'לשמה' - בשביל כבוד ה'. ואל יחשוב שהוא מרמה עצמו בזה, כי בוודאי ש'לשמה' שלם הוא דרגא גבוה, אבל קצת מחשבות קטנות 'לשמה' אפשר בכל דרגא שהוא (עפ"י תורה ו').

להרבות קצת כבוד המקום: אל יבהל בראותו שיש לו הרבה 'לא לשמה', כי בפירוש רביז"ל פותח תורה ו' ואומר 'צריך כל אדם למעט כבוד עצמו ולהרבות כבוד המקום', כלומר אי אפשר לבטל תיכף כבוד עצמו, אבל אפשר לעסוק ב'למעט' כבוד עצמו, ולעסוק ב'להרבות' כבוד המקום (עפ"י תורה ו').

(מתוך הקונטרס החדש 'הליכות קודש' שבעות)

הליכות

שיחות ומנהגים

בית - ברפת המזון

אבל לא שייפהו ממש. כמו כן אין האדם יכול רק לקחת צד אחד בזה, כי הרי אנשי שלומנו מרבים הרבה הרבה ברכיות ובקשות מעמק הלב בעינים, והיי מרבים עמקם בדבורים קדושים של יראת שמים, וגם נותנים להם מפעם לפעם מתנות:

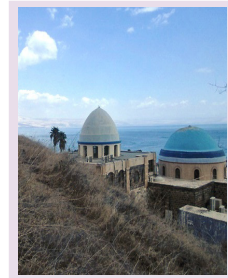
פעם פשפוא בנות רבנו ז"ל לאומאן כמדומה שפאז אז על ימי ראש השנה, באו לכבדון בעת הסעודה גם נשות העיר הצדקניות והתכבדות וישיבו בחדר סמוך פגוה, ושאלו נשות העיר הנ"ל את בנות רבנו: "האבן שוין איינע חסידיים געבענטשט?" - "האם כבר ברכי החסידיים שלכם ברפת המזון?" ענתה להם אחת מבנות רבנו: "ניין! ווארים דעם טאטנ'ס לייט אז זיי בענטשן הערש מען" - "לא! עדין לא ברכי ברפת המזון, מטיש שפשאנטישו של אבי מברכים שומעים אותם". ותכף אבן נשמע הרעש מקול אנשי שלומנו בברכה ברפת המזון בלח' ובהתעוררות ונענה הנשים זו לזו: "אה איצטער בענטשט מען!" אה! הנה נענת מברכים: שיח שרפי קודש

כל ענבה לטובה

היה זה בחורף תרפ"ג, כאשר הנער שמואל הורביץ מצפת קיבל את ההחלטה לעלות לירושלים וללמוד שם ביישיבת 'תורת חיים', כדי להימצא בקרבת ידידיו חסידי ברסלב.

לא קלה היתה ההחלטה עבורו. מימיו לא יצא את תחומו צפת ומירון, אפילו בטבריה לא ביקר. היתה זו גם נסיעתו הראשונה באוטו ולא ברכיבה על גבי חמור.

בכל סיבוב חשש שמא המכונית תסטה מדרכה ותתגלגל מעל ההרים... הוא אמר את 'תפילת

שבת מרוממת ציון רבי מאיר בעל הנס בטבריה

הדרך' ככוונה גדולה וכל העת ביקש מה' שישמור עליו ויצליח דרכו אשר הוא הולך בה.

בהגיעם לטבריה פנו ששת הנוסעים האחרים למלון מקומי, ואילו הוא שם פעמיו אל בית דודו זקנו, רבי שלום שכנא הורביץ.

בבוקר ניגש לתחנת האוטומובילים, לבקש רשות מהנהג ללכת לכמה שעות לקבר רבי מאיר בעל הנס. הנהג הסכים והוא יצא אל הבנין בעל הכיפה המפורסמת.

בהיכנסו והנה את מי הוא פוגש? את ידיד נפשו הנעלה, האבקר רבי ישראל בער אודסר, אשר הנו מלומדי ישיבת 'תורה אור' השוכנת בהיכל הציון.

הם ידו לקבר רבי מאיר בעל הנס והחלו באמירת 'תיקון הכללי', תהילים ותפילות והתבודדות בהתעוררות, כשאחר מכן הם שחים שיחת חברים בצוותא.

חפץ היה להמשיך לשבת במחיצת חברו הטוב, אלא שחשש שמא יפסיד את האוטומוביל לירושלים. הוא יצא אל התחנה, אולם שם הוגד לו כי עד מחר אין שום אוטו היוצא לירושלים.

חזר אפוא אל ידידו רבי ישראל בער, ושניהם יצאו בצוותא לשאר המקומות הקדושים שבטבריה. בלילה טיילו יחדיו ובלו בשיחת חברים בענייני רבינו הקדוש.

ביום שישי השכם בבוקר יצא שמואל לעבר

אלא שהנהג התמהמה לצאת לדרך. שמואל ידע כי גלגל חמה לא ימותין עבורו וכי עליהם להגיע למקום ישוב בטרם תשקע השמש. הוא החל מתיירא שמא יכנס חלילה בספק חילול שבת ודחק בנהג שיתניע כבר, אך הלה, שהיה רחוק מתורה ומצוות, נענה ואמר לו כי מוטב שלא יסע עמו, שמא יתעכב בדרך ויצטרך לנסוע בלילה, "ואז תעשה לי ייסורים קשים על זה".

אך שמע שמואל את דברי הנהג, בו במקום ירד מהאוטו. הוא החליט להישאר בטבריה לשבת. דודו זקנו עודד אותו להישאר שאמר שייתן לו שני שילינג כדי שישכור לו חדר במלון. "מוטב תיתן את שני השילינג לרבי ישראל בער" השיבו, "ואני אעשה את השבת בביתו".

כך סובבה ההשגחה ששמואל יישאר לשבת קודש יחד עם ידיד נפשו. חדווה עצומה מילאה אותם מכך. באותה שבת התארח אצל רבי ישראל בער גם בנו של רבי אבנר לורברבוים דודו של רבי שמואל. בערב שבת הלכו שלושתם בצוותא אל קברי הצדיקים בעיר.

אותה שבת לא ראה רבי שמואל שינה בעיניו מגודל החיות דקדושה בה היה שרוי. סעודת ליל שבת עברה עליהם בדברי תורה, שיחת חברים בעבודת ה', זמירות וריקודים, וכאשר הביטו את השעון הבחינו כי עוד מעט עלות השחר... הם שמו פעמיהם אל המקווה והתפללו שחרית בבית הכנסת העתיק 'עץ חיים' שנבנה על ידי הרה"ק רבי חיים אבולעפיה על שרידי ביהכ"ס בו התפללו האר"י הקדוש ועוד צדיקים רבים, בהם השל"ה הקדוש, וגדולי החסידות כרבי נחמן מהורדנקה ורבי אברהם קאליסקער.

לאחר התפילה ישבו לסעודת שבת עד תפילת מנחה. כך גם ישבו לסעודה שלישית בצוותא עד שעת לילה מאוחרת, ולאחר מכן בסעודת מלוה מלכה עד לפנות בוקר, מבלי לחוש כלל בזמן החולף.

בביקור זה, העניק רבי ישראל בער לידידו שמואל מתנה יקרה שלא תסולא בפז, שבאותם ימים היתה יקרת המציאות: סט שלם של 'ליקוטי הלכות'!

למפרע הבין רבי שמואל כי כל העיכוב, שבשלו הצטער בתחילה, התברר לטובה. את טעמה של אותה שבת נפלאה מלאת שמחה ודביקות, לא שכח כל ימי חייו. (ע"פ הספר 'מי שמואל פרק טט)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ב מאמר ב'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ב] והפרור של המאכלים, הוא על ידי אמונה. פי האמת, מה שהגביל השם יתברך לשכל האנושי שיוכל להבין, הוא מצוה גדולה להחדד השכל להבין הדבר על ברי, ועל זה נאמר (אבות פרק א): 'ודע מה שתשיב לאפיקורוס'. פי יש חלוק בין הקשיות, וכו' ונאפלו אלו הקשיות שיש עליהם הנשבה, לפעמים נסתמו שבילי השכל, ואינו יודע להשיב, ונזרקה בו אפיקורסות, ואינו יודע מה להשיב על אפיקורסות. וזאת האפיקורסות היא לכל אחד לפי בחינתו, יכול להבין בין רב למעט:

פי צריך לעבד את ה' בשני יצרים, שיהיה היצר הרע פגוע ליצר טוב, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה (ברכות נ"ד): "ואהבה וכו' בכל לבה" בשני יצרים. שיהיה לבו שלם עם ה' אלקיו, שלא יהיה לו מחלוקת בין שני יצרים. הינו שלא יהיה לבו חלק עקליו, בחינת (הושע י'): "חלק לבם". ונאמת אם היה יודע האדם ידיעה בלב שלם, 'שמלא כל הארץ כבודו' (ישעיה ו), והקדוש ברוך הוא עומד בשעת התפלה, ושומע התפלה. ודאי היה מתפלל בהתלהבות גדולה, והיה מדקדק מאד לכונן את דבריו. ובשביל שהאדם אינו יודע זאת ידיעה בלב שלם, בשביל זה אינו מתלהב כל כך, ואינו מדקדק כל כך. וכל אחד לפי מעוט שכלו וידיעתו, פן התלהבותו ידקדקו. והידיעה היא מהיצר הטוב שבלב, והסתרת הידיעה היא מהיצר הרע שבלב. והסתרת הידיעה, הן הן אפיקורסות וקשיות, שהיצר הרע מקשה את לבו לפל ברעה (משלי כ"ח), והתקון לזה המחלוקת שבלב, לתקן אותו בשרשו וכו'.

הידיעה מהיצר טוב והסתרת הידיעה מהיצר הרע

רבינו ממושיך ומבאר את סדר בירור האמונה שע"י הוא תיקון האכילה, ומבאר שיש קושיות שמרחיקות את האדם מהאמונה, ויש קושיות שמותר לעיין בהם, ואף מצוה לחדד את השכל כדי שידע מה להשיב לאפיקורוס, ובעיקר לאפיקורוס שבבלבו, ויש קושיות שאסור לעיין בהם וצריך לסמוך רק על אמונה, אבל מתוך דברי רבינו בהמשך מתבאר שאין הכוונה דווקא לקושיות ומבוכות שונות של הפילוסופים והמחוקרים, אלא כלשון רבינו שיש את ה'ידיעה' שהיא מהיצר טוב, שהיא הארת האמונה שאדם יודע שהש"ת עומד עליו בשעת התפילה ומאזין היטב לדבריו, ומאידך יש את 'הסתרת הידיעה' שהיא מהיצר הרע, וזה עצמו ה'קושיות' היינו מה שנכנס בלב האדם הרגשה בלב שאי אפשר לו להתקרב להש"ת, ובעיקר במקומות ששם אינו מאיר הארת האמונה, ששם הוא כביכול שליטת היצר הרע, ושם צריך להמשיך את הארת האמונה.

שלום בין שני היצרים

ועיקר עבודת האדם הוא לעשות "שלום" ביניהם, עד שע"י זוכה לבחינת ואהבת את ה' בכל לבבך, שהכוונה בשני יצריך, וזה זוכים ע"י לימוד הפוסקים וכמו שיתבאר בהמשך, וע"י זוכה לשלום בלבו שלא יהיה חלק לבו.

אמנם לכאורה צריך להבין מהו עניין השלום הזה, הרי לכאורה עיקר העניין הוא לזכות לארת האמונה עד שע"י מתבטל ההסתרה שיש מהיצר הרע, ובפרט הלשון שמבואר בדברי רבינו שע"י לא יהיה חלק לבו, שהרי בוודאי בכל ימי חייו נשאר באדם בחינת יצר טוב ובחינת יצר הרע שהם בחינת הימין והשמאל, ומה הכוונה שאין לבו חלוק, האם הכוונה שמתבטל למרי היצר הרע, הרי זהו דרגה שאינה שייכת לאדם

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

האם בליקוטי תפילות יש רוח הקודש?

ליקוטי תפילות הם יותר מרוח הקודש וכפי שאמר מוהר"ת: המתנגדים שואלים אם יש בהתפילות רוח הקודש, ובאמת גבוהים מרוח הקודש כי הם נמשכים משער החמישי!

כוכבי אור, אנשי מוה"ן, דיבורים ממוהר"ת, כה

הזוכה: אלישיב בלאב, קרית ארבע זכה בשובר זכיו ע"ס 100 עבור טיסה לאומן

חידה: מהו הקלוקל והפגם הגדול יותר מכל העברות שבתורה? י"ד

פשוט, וגם שזה לא שלום בין שני היצרים אלא ביטול של היצר הרע לגמרי.

קישוטי האמונה הוא לנלות את האמונה במקומות של הסתרת הידיעה

אמנם מתוך המשך המאמר מתבאר היטב עניין זה, כי בהמשך המאמר מבאר רבינו באריכות שעיקר שלימות האמונה הוא לקרב את הרחוקים, שזה עיקר קישוטי האמונה, ולכאורה בהסתכלות פשוטה נראה שאין זה שייך כלל לעיקר הנושא שהתחיל בו המאמר, שהוא עניין קדושת האכילה שהוא ע"י האמונה, ואחר כך מבאר לאמונה זו זוכים ע"י לימוד הפוסקים, אבל אחר כך מתחיל עניין אחר לגמרי של קירוב הרחוקים שלכאורה הוא עניין אחר לגמרי, אלא שהדברים מבארים ומשלימים זה את זה כמין חומר וכפי שיתבאר.

כי יש באדם יצר טוב ויצר הרע, שהם בחינת חלק הימין שבלבו שהוא הארת האמונה, וחלק השמאל שבלבו שהוא הסתרת האמונה, עיקר ה"אפיקורסות שבלב", שהוא מהיצר הרע שבצד שמאל, היא דייקא בזמנים ובעניינים שבהם אין מאיר הידיעה, ובעיקר בדברים הגשמיים, כמו אכילה ופרנסה, שהם זמנים שברוך כלל אין מאיר בהם הארת האמונה באופן של התלהבות הלב כי זה עיקר התיקון שנעשה בדברים הגשמיים, דייקא מחמת זה שהם נראים רחוקים כל כך מעבודת ה', עד שנכנס לאדם "אפיקורסות שבלב" כאילו אין בזה שום עבודת ה', אלא זהו רק "אמצעי" שמוכרחים בעולם הזה לעסוק בפרנסה ולאכול ולישן וכו' כי בלא זה אי אפשר להתקיים, ואינו שם אל לבו כלל שכל הריחוק הזה הוא מה"קושיות ואפיקורסות" שהיצר הרע מכניס בלבו, כי "הסתרת הידיעה" הזו היא כ"כ גדולה עד שכבר אינו מבחין שיש כאן איזה קושיה, אלא נראה לאדם כל כך ברור ופשוט שלא ייתכן ששייך אצלו עניין של קדושה באכילה ופרנסה, אבל אם יתבונן בלבו היטב, וישאל את עצמו הרי מבואר בכל הספרים הקדושים שיש תיקונים ובידור ניצוצות בכל אכילה ובכל משא ומתן ובכל עסק גשמי, אזי יראה ויבחין שיש לו הרבה קושיות בלבו, שאיך ייתכן שהוא מתקן במחשבה קטנה כשהוא כל כך גשמי ועוד קושיות כהנה וכהנה, עד שרוב בני אדם כבר כל כך קבוע בלבם שאין להם כלל שייכות לקדושת האכילה והמשא ומתן.

אבל האמת היא שעיקר התיקון הוא דייקא מחמת זה, מחמת שהעניינים האלו הם בבחינת "שמאל", בבחינת "הסתרת הידיעה", כי יש בהם אחיזת היצר הרע, שע"י הטוב שבהם מכוסה מאוד וגם כשאדם מנסה להכניס מחשבות של קדושה, הוא נופל מזה ובקושי מצליח, אבל זה עיקר "קישוטי האמונה", מה שמכניסים את הארת האמונה במקומות הרחוקים מהתגלות אור ה', שיש שם כיסוי והסתרה וקושיות ובלבולים, וזה באמת נשאר רחוק ונשאר שמאל, אבל אף על פי כן אדם מכניס שם נקודה של אתערותא דלתתא של התגלות אור האמונה, עד שכבר אינו "חלוק בלבו", לא שהשמאל נהפך לימין, כי בוודאי השמאל נשאר שמאל, אבל יש לו "שלום" עם הימין, כי מבין שאדראבא זהו עיקר העבודה להמשיך את התגלות האמונה במקומות שנראים רחוקים מהתגלות אור האמונה, ומשם מעלים נקודות של אמונה, וזהו עיקר קישוטי האמונה, ומזה נעשה ייחוד אפין באפין, וזה עיקר מעלתו דייקא מחמת שהוא שמאל ומחברים אותו עם הימין, לא שהשמאל מתבטל, אלא שהוא נשאר שמאל, אבל יש לו נקודות של חיבור עם הימין, שזה עיקר קישוטי האמונה מה שמגלים את האמונה במקומות הרחוקים, שהוא דייקא במקומות האלו שאין התגלות של אור האמונה, ובפרט בדברים הגשמיים, שנראה כאילו אין בהם שום עניין אמיתי והם רק אמצעי להשגת פרנסה ושאר דברים, אבל כשאדם מגלה שם את אור האמונה שבוודאי אין זה סתם אלא יש בכל דבר תיקונים נפלאים, בזה הוא מקטש את האמונה בקישוטים נפלאים מאוד וזהו עיקר השלום דקדושה.

ולכן באמת השולחן ערוך הוא השלום, כי כשהאדם מתסתכל במחלוקת הוא לא יודע איך לנהוג בפועל, מפני שכל אחד אומר צד שונה, אך כשכא לפוסקים אזי על אף שיש שני צדדים ואינו מבין בשכלו הדל איך זה מסתדר, אך עכ"פ יודע איך לנהוג בפועל בלי בלבולים.

וזה התיקון לכל אדם בבלבוליו בקושיותיו בחייו, שאפ"ל שהוא לא יודע תשובה, שידע שבאמת יש שלום, ואת הקב"ה לא מבבל הקושיה שלו, והעיקר הוא, שבכח האמונה שמאמין שבאמת לא קשה קושיתו, ידע איך להתנהג בהליכות שלו בלי בלבולים, אלא יעבוד את בוראו בתמימות ופשיטות ובטחה.

ולכן בהלכה צריך לדעת שלא מכריע בשכלו הדל ובנמיכות השגתו בלבולים, אלא יעבוד את בוראו בתמימות ופשיטות ובטחה.

אלא העניין הוא שידע איך לנהוג מכח האמונה והכניעה אל השלום שבשורש, שבו כולם מודים לפסק ההלכה. וכן על האדם להכניע ולבטל דעתו לאמונה והשלום העליון, ואז ידע איך לנהוג בפועל בכל דרכיו, וימשך לו שכל אמת למה שכן יכול להשיג, וד"ק.

משה מזרחי. נהריה.

וכל הרואה משתומם א' וכי יש פגם בתנאים והאמוראים ח"ו? ועוד אני יתקן זאת?

ב' מדוע כשיש הכרעה כצד אחד זה נקרא שלום, הרי לכא' לא נתת מקום לשני?

והתשובה, דודאי כמו שעולה מדברי רבינו שבמח' תנאים ואמוראים אין שום פגם, אלא רק בהשתלשלות למטה.

והעניין הוא, היכן שהתנאים עומדים ודאי שתופסים היאך אלו ואלו דברי אלוקים חיים, אך האדם שמתסתל על המוח' זה נראה לו כסותר זה את זה.

וכן בכל חיי האדם, שבשורש הכל מסודר ודאי שכל מה שעובר עליו ועל כל עם ישראל הכל לטובה, והכל במכוון מאת השי"ת ובשורש יש שלום מופלא, אך לאדם יש קושיות שלם שמונעו להבין במוחו הקטן, והם ע"פ קונטרסי השאלות שלו, והם לו למורי דרך. ורבינו אומר שהתיקון הוא הלכות פסקות,

ואולי עומק העניין הוא, שאם תלך ותשאל היום את שמאי הזקן היאך לנהוג ודאי שיאמר לך שתנהג ע"פ השולחן ערוך שפוסק כבית הלל. וזאת מפני שהאמת היא שזה לא סותר את שיטתו כי דאי ש'אלו ו' דברי אלוקים חיים'.

לכבוד מוכרת עלה לתרופה שלום. רבינו מתאר בתורה מצב שהאדם מלא בקושיית ואפיקורסות, ויצרים רעים שגורמים לו בלבולים, ולא מצליח לכוון בתפילה, והכל בגלל שאין לו שכל נכון בדיעת הבורא ותשובה לכל האפיקורסות שבליבו,

וממשיך לבאר התיקון ה"ל: והתקון לזה הפחלקת שבלב... הינו פי עקר התינהת מחלקת היצר הרע, קשו מן הפחלקת שבלב... עד שישתלשל למטה, ונתנה ממונה מחלקת היצר הרע, בבחינת "חלק לבם". ומטיל בו אפיקורסות, ומסתיר ממונה שבילי השכל אשר אינו יודע להשיב.

ומחלקת שבלב... היא מחלקת תנאים ואמוראים שבמקרא, שזה אוסר וזה מותר. ומהשתלשלותם למטה, ונתנה ממונה מחלקת היצר הרע. וישתתקן המחלקת שבלב... אי מפיילא נתבטל מחלקת היצר הרע, כי אין אחיזתו אלא ממש.

ותקון המחלקת שבלב... הן הלכות פסקות. כי פסק הלכה הוא השלום והכרעה של מחלקת התנאים ואמוראים.

ועל ידי לימוד הפוסקים, הוא נתקשר להשלום שבלב... ויתקן המחלקת שבלב... ואז נתבטל מחלקת היצר הרע שבלבו... ונתפחו לו שיערי השכל.

טעם גן עדן

תורה ס"ב [ג]

האם מותר לאדם להחזיר בתשובה בני אדם רחוקים מעבודת ה'?

א] בוודאי שעיקר הנחת רוח של ה' הוא, לקרב רחוקים, אך מאידך יש סכנה גדולה כשעדיין אינו רואי לכן. כי פעמים עד שיצליח לקרב את הרחוק, הרחוק יכול לרחק אותו.

ועל כן באמת בחור שרוצה לצאת לקרב רחוקים, צריך מתחילה לשבת ביישיבה מספר שנים, ספון וסגור משאון הרחוב, למלא כרסו בש"ס ופוסקים, לחזק פנימיותו בדעת אמיתית של התורה והצדיקים, ורק לאחר מכן יוכל לצאת לחוץ להכניס רחוקים אל תוך הקדושה. שזהו עיקר קישוטי השכינה, כאשר רחוקים מצטרפים אל האמונה להכיר את ה'.

ב] כמו כן, עיקר הנחת רוח של השי"ת הוא כאשר אדם מכניס חלקים רחוקים של חיי אל תוך הקדושה. אותם החלקים המסתתרים ממנו השגחת ה', כמו אכילה, פרנסה ועוד כל מיני השתדלויות המעוררים קושיא נסותרת אצלו, על ידי שנכנס בו דמיון והרגשה כאילו יש עוד דרכים להמשיך חיות לעצמו מלבד המשכת חיות מהשי"ת בעצמו.

ג] ועל כן כל זמן שאין לו דביקות של 'פנים'

שמחה של מצוה

הנה מנהג העולם לשמוח מאד ביום שמחת תורה, ולעשות הקפות ורקודים רבים לגומרה של תורה, אך באמת ראוי לנהוג אותה שמחה גם בחג השבועות, כי אז קבלנו את התורה בהר סיני, והיא שמחה גדולה להתחלת התורה, כי בחג השבועות אנחנו מקבלים את התורה מחדש ומצפים ומתפללים להקדוש ברוך הוא שנזכה מהיום והלאה לעשות התחלה חדשה וללמד תורה הרבה. ולכן ראוי להגדיל השמחה אז מאד, כי אפלו מי שלא זכה ללמד עד עכשיו, אבל מחג השבועות יכול לעשות התחלה חדשה, ולקבל על עצמו כל מיני קבלות טובות ללמד הרבה תורה עד חג השבועות הבא, ולכן הוא יום שמחת תורה ממש, וראוי לשמוח בו מאד.

וכך היה אצל מוהר"ת ז"ל, שפעם בחג השבועות בעת פתיחת הארון, הוציא מוהר"ת ז"ל את ספר התורה מארון הקדש, ונכנס להתלהבות עצומה, ואמר בקול רם: "א נייע תורה! א נייע תורה!" (תורה חדשה... תורה חדשה...) והתחיל לרקוד עם ספר התורה מסביב לבימה בשמחה עצומה, כמו ביום שמחת תורה ממש, וכל אנשי שלומנו התעוררו מאד. לכן ראוי לכל אדם להתעורר בשמחה עצומה בחג השבועות, ולקבל על עצמו כל מיני קבלות טובות בענין למוד התורה, ולא יניח את העצבות אצלו

עומק הפרשה

לגייד את כח הדמיון

הוא לוקח שולחן ומעביר ללב את ההרגשה 'הנה עומד לפניך דבר יציב שאפשר להשען עליו בבטחה'. אבל כח דבר הוא דבר מעורב מאד ומשתנה לפי נפש האדם ומצבו, שכן בכל דבר יש כמה וכמה משיכות, רוחניות וגשמיות, ולכן אדם שזיכר מעט את כח המדמה שלו, בראותו דבר מאכל הוא אכן מראה לו 'הנה עומד לפניך דבר שישביע את רעבונו', והמזכך יותר את נפשו מראה לו המדמה 'הנה נצוצות קדושים שאתה זוכה להעלות לתיקונם', אבל אדם גס יותר מראה לו המדמה 'הנה דבר מאכל שימלא את תאוותך'.

מיד עם בריאת העולם נברא כח המדמה, כי הוא המניע ומזין את כל מערכת הבריאה, בלעדיו לא היה קיום לשום בעל חיים, אף בעל חי לא היה מכניס דבר לפיו, ואכן כח זה נברא בבריאת העולם באופן מעורב ומגושם מאד. הדבר המקביל לכח זה הוא עם ישראל, שכן מיום בריאת העולם הוא נברא באופן שכולל שני חלקים נפרדים שאינם נפגשים בעולם - הגשמיות והרוחניות, וכמאמר הכתוב 'השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם', אי אפשר לקחת דבר גשמי לעשותו רוחני ודבר רוחני אינו יכול להעשות לגשמיות, הכח היחיד המחבר ביניהם הוא כח פלאי בבריאה הנקרא 'עם ישראל', יהודי יכול לקחת מאכל גשמי או כל חלק בבריאה ולהעלותו לה' לריח נחוח, וכן בכל מחשבה דיבור ומעשה יכול היהודי לקשר את הגשמיות עם הרוחניות.

לכן כדי להשלים את הבריאה ולברר ולתקן את כח המדמה, היה על ישראל להכנס לתוך המדמה והמספר, להימנות שוב ושוב, ורק כך תיקנו וביררו את המדמה.

שָׂאוּ אֶת רֵאשִׁי כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבוֹתָם, בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגֻלוֹתָם:
לכאורה הצורך למנות את ישראל הוא תמוה מאד, הרי השי"ת יודע את מספרם ומניינם ולמה היה על משה רבינו למנותם, אכן להבנת הענין מבאר מוהר"ת את עומק ענין המדמה והמספר.

אם נתבונן על מהות המספר והמנין נראה שהוא אחד מיסודות התגשמות העולם, כי קודם הבריאה הייתה כל המציאות מלאה באלוקותו ית', אך כשנברא העולם נעשו בו בריאות רבות ושונות, מעת שנתרבו לחלקים שונים כבר לא ניכרת בהם יד הבורא ית', כעת כבר לא ניכר כח יחיד בעולם שהוא כח הבורא ית', אלא נדמה שיש כוחות רבים ושונים, כגון, לאחר שנצטרף השולחן מיד גם הוא נדמה לבעל כח, הוא יכול להחזיק את המונח עליו ונדמה לנו שאם יפול השולחן מיד יפול כל מה שמונח עליו, וכן הכסא הוא בעל כח לשבת עליו, וכך כל חלק בבריאה היא כביכול בעלת כח לעצמה.

לאמיתו של דבר טעות זו אינה אלא כח פלאי המוטבע בבריאה והוא כח המדמה (ראו דרשות הר"ן ה'; עץ חיים ג', יעוד), שכן בוודאי אין השולחן ולא הכסא נושאים את המונח עליהם, אלא מאמרו השי"ת לבדו הוא המעמיד את כל הבריאה, הסיבה שהאדם מדמה בנפשו כאילו יש כח בשולחן להחזיק את מישאו הוא כח המדמה.

כח פלאי זה טבע השי"ת בכל הבריאה כולה, הוא הכח הממוצע שבין הגשמיות והרוחניות, בין הגוף והנפש, הוא לוקח את הגשמיות ומגלה אותה לנפש האדם, וכך

תפילת השל"ה הק'

איך להתפלל על חינוך הבנים?

בערב ראש חודש סיון יש התעוררות גדולה בעולם לומר תפילת השל"ה להצלחת חינוך הבנים, כי מי אינו חפץ לראות את בניו הולכים בדרכי התורה קרובים לה' ולצדיקיו. ועיקר ההצלחה בחינוך תלוי רק בתפילה וזעקה לה', ובפרט בסמוך לקבלת התורה, שיש סייעתא דשמיא מיוחדת, להמשיך אור חדש בתורה, על עצמנו ועל צאצאנו.

נחת רוח גדול יש למעלה כאשר רואים את עם ישראל, חפצים בעומק ליבם שבניהם וצאצאיהם ילכו בדרכי ה'. הדבר מוכיח עד כמה עם ישראל באמת משתוקקים להשי"ת, אף שפעמים היצר הרע מתגבר עלינו בעצמנו, אך בעומק הלב כל אחד מאמין בתורה, ורוצה שבני ביתו ילכו בדרכי ה'.

והנה, פעמים שאדם מתייאש כאשר רואה שהתעקש בתפילה על בניו ולא ראה שינוי ניכר. ופעמים שממשיך להתמיד בתפילה, אך באופן של דחיקת שעה, בלב מורחת, מלא בטניה וכעס, מתוך עצבות ומרמור.

וצריך לזכור שהתפילה צריכה להיות ברחמים ותחנונים, לא לגנוב מהשם יתברך את הישועה בכח, לנסות לעורר רחמים, לרצות ולפייס, להתחנן ולבקש בדרכי ארץ והכנעה.

אך חוץ מעצם העניין שצריך להזהר כלפי שמיא שלא להתפלל תפילה של דחיקת שעה, יש בזה גם קושי גדול כלפי הילדים עצמם. כי אדם המרבה בתפילה מתוך דחיקת שעה ותלונות על הצער גידול בנים, זה בעצמו גורם שיסתכל על בניו בעיניים לא טובות, ותפילה כזו מרחיקה אותו מבניו.

ועל כן כדאי להתחיל מהודאה להשם יתברך, להודות לה' על ההרחבות. כי אם גם נדמה שהצער גידול בנים קשה מנשוא, אבל בוודאי תמיד השי"ת מרחיב לאדם, וצריך רק לפתוח את העיניים לראות כמה ניסים גדולים וקטנים השי"ת מראה לנו אצל הבנים, למרות כל הצער. ובאופן כזה כל אופן התפילה שלו יהיה מתוך התקרבות לה', תפילה שיש בכוחה לפעול יותר.

וגם כלפי הילדים עצמם, אדם המתפלל לה' מתוך הודאה על בניו, הודאה על הנקודות טובות וכדומה, זה בעצמו מקרב אותו יותר אל צאצאיו, לאהוב אותם ולהעריך את הטוב שלהם.

עוד יסוד גדול בענין התפילה: חשוב מאוד לראות שהתפילה תהיה לכבוד השכינה הקדושה, ולא לכבוד עצמנו. לבקש מה' להצלחה בחינוך בשביל שבניו יעשו רצונו יתברך ויגלו מלכותו בעולם. ותפילה באופן כזה, שמבקש מה' על כבודו, מסוגלת יותר להתקבל.

וגם יוכל לראות בעיניו בחוש איך התפילה הולכת ופועלת מעט מעט. כי כשאדם מתפלל רק בשביל כבוד עצמו, שתהיה לו משפחה יפה, ובנים מוצלחים בעיני העולם, אזי כל זמן שאין הם משביעים את תאוותו, הוא חי תמיד בהרגשה שהתפילות אינם פועלות. אך כאשר כל ציפיותו ותשוקתו הוא רק דבר אחד שבנו ישמח את ה', אזי יפתחו עיניו לראות כל פעולה קטנה שמשמחת את הבורא, וזה בעצמו יחזקו להתפלל עוד.

◆ **כִּי אַתָּה ד' בְּאֵשׁ הַצֵּתָה:** לב מי לא יחרד למשמע השמועה המרה על השריפה אשר שרף ד' בבית הכנסת החשוב והמיוחד "אור הנחל", המאחד בתוכו עשרות רבות של משפחות של חסידי ברסלב יראים ושלמים, הממוקם ברמת שמש ב'. בימים האחרונים פרצה שריפה מוחץ לבית הכנסת, אשר נתפשטה אל תוך היכל ביהמ"ד, ואך בנס יצאו ספרי התורה בשלמותם מתוך הלהבות. כלל חסידי ברסלב הקרובים והרחוקים, נרתמים יחד להושיע יד להקמת בית המדרש מחדש, במגובת חירום מיוחדת שהוקמה במיוחד לשם כך. חייגו עכשיו: 0527156234, או דרך נדרים פלוס.

◆ **אומן:** בעקבות הכאוס בעניין הנפקת דרכונים, בס"ד בימים האחרונים הוסבו ארבעת לשכות האוכלוסין (משרד הפנים) בערים הגדולות: ירושלים, תל אביב, חיפה ובאר שבע, ללשכות המנפיקות דרכונים בלבד וללא הזמנת תור, בימים ראשון-חמישי, בין השעות 7:30-22:00. מתכנתת זו אמורה לפעול עד כ"ו סיוון, ויתכן שיוארך או יקוצר ע"פ ביקוש. יש לשלם מראש באופן מקוון, להביא תעודת זהות, ואם יש - דרכון קודם. **המלצה: בדקו כעת את תוקף הדרכון שלכם!**

◆ **בקשה חשובה:** לקהילה חדשה של ברסלב בשכונת 'יפה נוף' בית שמש, דרוש ספר תורה מהודר לתרומה או להשאלה ממושכת. אנא צרו קשר: הר"ר שמואל אייזיק רוזנפלד, 0548411692.

◆ **מזל טוב! רבנות** ישראל לומדי 'הדף היומי' סיימו בימים אלו את **מסכת סוטה**, והחלו בלימוד מסכת גיטין. **יהודי יקר! בא והצטרף לרבנות יהודים הקובעים עיתותיהם לתורה!**

י"ל ע"י מנחם עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות לנימוסי בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקרים נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

זֶה הַדָּבָר אִי אֲפֹשֶׁר לְגַלּוֹת בְּפָנֶיךָ עַד הֵיכָן רָחֵמֶיךָ וְרַבּוּי סְלִיחֹתֶיךָ מִגֵּי, רַק כֹּל אֶחָד צָרִיךְ לְהִבָּיֵן מֵעֲצָמוֹ שִׁחּוּס עַל עֲצָמוֹ תְּמִיד וְאֵל יִתְיַאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים. שֶׁכֵּן זֶה סוּד קִרְבָּן מִנְחָה עֲשִׂיית אֵיפֹה שֶׁזָּהוּ בְּחֵיט מִנְחָת שְׁעוֹרִים וְכוּ' כִּנ"ל.

וְעַל כֵּן אֵימָה בְּיַד הַק' שֶׁמִּנְחָה שֶׁל הַעֲמֵר הִיא בְּדִיקוֹ דְּאֵשֶׁת הַיָּל שֶׁהִיא מְנַסֶּת יִשְׂרָאֵל. הִינֵנּוּ שֶׁזָּה עֲקָר הַנְּסִיחָה שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁצָּרִיכֵינוּ לְהִבָּיֵן מִרְחוּק עַל יְדֵי הַרְמָזִים שֶׁמְרַמְזִים לָנוּ הַצְּדִיקִי אֵמֶת שֶׁיֵּשׁ תְּקוּהָ עַל יְדֵי כֵּן נִקְרָה וְנִקְרָה טוֹבָה שֶׁהִיא בְּחֵיט מִנְחָת עֲמֵר שְׁעוֹרִים וְכוּ'ל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה עֲקָר הַהִתְקַרְבוּת לַה' יִתְבָּרַךְ, בְּחֵיט מְקַבֶּלֶת הַתּוֹרָה: לְקוּטֵי הַלְמוֹת, מִנְחָה ז, מ.

יהלום

כִּי בְּזֶה תִּכְוֵי עֲקָר תִּקְוֶיךָ הַתְּשׁוּבָה, לְבָלֵי לִיֵּאֵשׁ עֲצָמוֹ אֲפֹלוּ בְּדִלֵי דִלֵי דְלוּת: שם, מא

שברגע זה ממש שורה שכניתו יתברך עליו. וממילא אין הוא עסוק וטרוד במה שצריך לעשות אחר כך.

ואף כי בוודאי צריך להשתוקק לזכות תמיד לעוד ועוד. אך לא פחות מכך יש צורך לדעת גם למצוא. כי אם לא כן דומה הוא לצמא המבקש להרוות צמאונו במים מרים, שתמיד צמא לעוד. וזהו עיקר כוונת כל מצווה, שבשעת המצווה הוא נכלל בייחוד עם השם יתברך, ואינו חפץ משום דבר אחר, רק להיות עכשו עם השי"ת.

וזהו פשוט עבודת חג השבועות, לשמוח בשמחת קבלת התורה, לקבל את האמונה במצוות, ולהרגיש סיפוק מעצם החיבור והייחוד שיש בכל מצווה ומצווה של התורה הקדושה. ולשם כך צריך בטחון גדול בה' בשעת כל מצווה, לבטוח שה' בוודאי מסתכל עליו עכשו בשעת המצווה. שבטחון זה נותן לאדם רוגע ושלווה וסיפוק ושמחת היהדות. ואת הבטחון הזה צריך להמשיך בחג השבועות. (עפ"י ליקו"מ סי' ע"ו - מתוך הקונטרס החדש 'הליכות קודש' שבועות)

פעמים שאני רואה שריבוי הרצונות והכיסופים רק מחלישים אותי?

אף שהיסוד הגדול של רביז"ל הוא לעורר רצונות וכיסופים, אך בכל זאת אומר רביז"ל, שיש צמאון הנקרא 'צמאון רע', שהאדם רוצה עוד ועוד ולעולם אינו רווה, ותמיד נדמה לו שהסיפוק נמצא במקום אחר. בעת התפילה חושב מהתבודדות, ובשעת ההתבודדות חושב מהלימוד, ובעת הלימוד רוצה לילך לביתו. וכאשר עסוק במצות חסד לסייע לבני ביתו או בהכנות לשבת, נדמה לו שמבטל תורה. וכך חוזר הגלגל ומתגלגל סביב עצמו יום יום, עד שבאמת אינו מרגיש טעם בעבודתו, וגם הקצת שעושה נעשה מזולזל אצלו, עד שמאבד את החשק בעבודת הבורא.

לעומת זאת המקורב לצדיק האמת מקבל טעם אחר לגמרי בעבודת ה'. כי הוא מרוכז תמיד רק במה שעושה עכשיו, משום שמגמתו אחת היא 'לחזות בנועם ה', ונועם ה' נמצא תמיד בכל מצווה ומעשה טוב. ובכל לימוד ובכל דבר מצווה שעושה הוא מצמצם מוחשבתו לתוך מה שעושה, להאמין

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מ"צ בעיד בית שמש יצ"ו

דיני עירוב תבשילין

הכין הכל בשביל שבת. ואם הוא באופן שאי אפשר לסמוך על זה, יש לשאול את הרב איזה דברים מותרים להכין בי"ט לצורך שבת.

זמן וסדר עשייתו
א. זמנו: לכתחילה יש לעשות את העירוב תבשילין בערב החג, כלומר ביום חמישי (לא משנה באיזה שעה). אך אם יש חשש גדול שישכחו לעשותו - אפשר לעשותו יום או יומיים קודם.

השתתפות בעירוב תבשילין
א. יש אפשרות לצאת ידי חובת עשיית העירוב תבשילין 'על ידי זיכוי' כלומר שאדם אחר העושה עירוב תבשילין 'מזכה' לאדם אחר בעירוב. אבל הוא תקף רק למי שאכן ביקש ממנו שיזכהו בזה, אבל למי שלא ביקשו למרות שבוודאי רוצה בזה, יש לשאול לרב אם מועיל.

ב. סדר עשייתו: לוקחים חתיכת בשר או דג [או קופסת טונה או ביצה מבושלת] עם חלה או לחמניה, ומחזיקים אותם ביד, ואומרים את הנוסח הכתוב בסידור.

אבל אין לעשותו מדבר שאין מלפתים בו את הפת, כגון 'מרק' או 'חמין' או 'קוגל' וכדומה שאינם עשויים ללפת בו הפת. 'סלטים' למרות שברוך כלל הם באים ללפת את הפת, אך על פי רוב אינם מבושלים, ואם כן אי אפשר להשתמש בהם לעירוב תבשילין. ויש להזהר מאוד שישארו קיימים עד כניסת השבת, לכן יש להכניסם במקור משומר. ורצוי לאוכלם בשבת, אך אם לא אכלו אותם, יצאו ידי חובה.

ג. סדר עשייתו: לוקחים חתיכת בשר או דג [או קופסת טונה או ביצה מבושלת] עם חלה או לחמניה, ומחזיקים אותם ביד, ואומרים את הנוסח הכתוב בסידור.

מי שלא נמצא בחג בביתו

א. אורח וכן ילדים הנשואים המתארחים אצל הוריהם בחג, איז אם אוכלים וישנים שם - פטורים מלעשות עירוב תבשילין. זאת אפילו מדליקים שם נרות שבת או מכניסים את המאכלים לצורך שבת.

ב. אורח שאוכל כל סעודותיו בבית מארחו, אבל מדליק נרות שבת בביתו שלו - יש לו לעשות

חיוב עשייתו ומטרתו

א. הואיל וחג השבועות הבעל"ט חל בערב שבת - אסור לבשל או לאפות ביום טוב לצורך השבת, אלא אם עושים 'עירוב תבשילין'. ואף מי שאין לו צורך לבשל בי"ט לצורך שבת, מכל מקום בדרך כלל יש צורך לחמם את התבשילים לצורך שבת, וכן מצוי שיש צורך בהוספת מים למיחם. וזאת הרי יש לעשות בי"ט דוקא, כי בשבת אסור משום איסור בישול או שהייה - ועל כן טוב חייבים בעשיית עירוב תבשילין.

אף שכאמור שהעירוב תבשילין מותר את הכנת התבשילים לשבת - מכל מקום יש להזהר להקדים את הכנתם בכדי שיהיו מוכנים בעוד היום גדול. ובשעת הדחק יש להקל אף אם לא היו מוכנים לפני שבת.

ב. גם בכדי להדליק נרות שבת שחייבים להדליק אותם בי"ט לפנות ערב שבת - יש לעשות עירוב תבשילין, אך אין לברך ברכת עירוב תבשילין על הדלקת נרות גרידא. וכן לצורך שאר ההכנות לצורך שבת, כגון הדחת כלים וכדומה - ראוי לעשות עירוב תבשילין אך אין לברך על זה.

ג. אכן מי שברור לו שאין לו מה לבשל או לאפות ואף לא לעשות אחד מן הדברים האמורים - פטור מעשיית עירוב תבשילין.

ד. לצורך הטבילה במקוה לצורך שבת. וכן סידור הבית, אם נהנים מזה כשעדיין י"ט אין צריכים לעשות עירוב תבשילין.

ה. אם לא עשו עירוב תבשילין יש לשאול 'רב' אם אפשר במקרה זה לסמוך על 'רב העיר' שעשה עירוב בשביל כולם, שאז אפשר

צו לעבן א
היום טובים
02-50-90-567